

е да се е променилъ. Нали е възможно, майко, да се е променилъ. Но мене ми се искавда бъде същия. Знаешъ ли, свикнала бѣхъ да го виждамъ, въ неговото изгнание— съ различна коса, която се вѣе отъ вѣтъра, съ чукъ и длето въ ржка, да вае, да разбива всичко, което не му харесва. Сега дали ще бъде същия— незнамъ. Дали ще каже това, което другите виждатъ, но не смѣятъ да кажатъ? Ако той може, ахъ, ако той може!... колко свѣтло, колко хубаво ще стане тука майко!

Влиза Борисъ Поповъ, малко блѣденъ и развълнуванъ

ПОПОВЪ. Стана ли?

ЕЛЕНА. Кой?

ЛИЛИЯ. Андрей ли, татко?

ПОПОВЪ. /раздразнено/ Кой другъ, разбѣра се, че Андрей.

ЕЛЕНА. Защо се сърдишъ? Днесъ, като чели на пукъ всички сте настроени, кой знае какъ.

ПОПОВЪ. Настроени?... Хмъ... това не е само настроение, слабо е да се каже така...

ЕЛЕНА. А какво? /защо, см моляте ти се, тези трагични физиономии? Нали днесъ е празникъ?

ПОПОВЪ. Лили, иди вижъ дали той е станалъ. Азъ не мога да понасямъ това състояние. Трѣбва да се разреши, да се реши!... Всичко въ този домъ е дяволски разсъркано, а трѣбва да се поправи. Всичко трѣбва да има свое мѣсто. Всичко... И Андрей също.

ЕЛЕНА. Какъ /е Андрей?

ПОПОВЪ. Даа, и Андрей! Защото до сега, ние още не знаемъ какво мѣсто ще му дадемъ тука.